

Ба 60541 2 60541

А. ВОЛЬНЫ

VII
31207

А. ВОЛЬНЫ

Озьяржаўнае Выдавецтва Беларуд
МЕНСК 1927

А 60541
АНАТОЛЬ ВОЛЬНЫ

ТАБЕ

60541
Бел. аддзел
1994 г.
VII

31207

МЕНСК * БДВ * 1927

В 71

1949
ПРОВЕРЕНО

Б Д В № 208. Минск
Галоулігбел 21946
Профтэхшкола
Зак. № 152

2.000

25. 11. 2009

ТАБЕ...

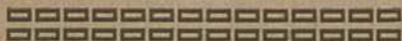
Ты была мне сестрой,

Ты як маці была...

СІНІЯ КВЕТКІ

СІНІЯ КВЕТКІ...

Сэрцу песьняй
маліцца
— ня нова.

Хочу споведзь я любай
прывесці...

Ах вы, словы,
Цудоўныя словы!

Ах ты, песьня,
Чароўная песьня!..

Ты казалася з журбою ласкавай
Скрозь усмешку журботных
брывей:

— Мне ня трэба
Ні песень,
Ні славы,
Толькі ўрэшце ты стань
чалавек!

Адказаў сваёй любай на гэта:
— Чорнакудрая, радасьць мая,
„Сумасшедшее сердце поэта“—
Цямней ночы,
Сьвятлей серабра.

І казала ласкавей чаромхі,
Сінім цьветам абсыпала слоў:
— Ну, пашто,
Ну, куды цябе
гоніць
Твайго сэрца ўскіпеўшая кроў?

Ну, пашто ты згараеш ў
 піўнушках
 І вядзеш барацьбу з ветракамі,
 Калі вочы твае
 гэта сушыць,
 Калі ў сэрцы ад гэтага
 — камень?

Словы кволяя
 больлю сум точаць,
 І ня ведаю, што адказаць...
 Адказалі ёй сінія вочы:
 — Прадалася
 мая
 чыстата...

Адказалі каханай на гэтае
 — Адпачыць трэба сінім ад мар,

Я з шыпшынавых гнёзд
 Гэту песьню
 Прынёс,
 Там, дзе песьня
 Цьвіла
 Ды пад хусткай
 Нябёс.
 Ты была мне
 Сястрой,
 Ты як маці
 Была...

Сінь нябесная,
 Сінь далёкая...
 — Ні дастаць яе,
 — Ні сарваць;
 — Ні надзець мне
 Чорнавокую,

Ў сінняй хустачцы
Пагуляць...

Сэрцу мала ўсё—
Песьні
Склала ёй
З сумнасіняга
Серабра.

Дзе глыбокае
— Там і боль для нас...
Недалёкае
Ўсім здаволена...
Вось таму так
Зажурыўся я...
Найглыбейшага
— Не сказаць...
Сінь нябесная,
Сінь далёкая!..

Адкажы, які шлях ў сьвеце сіні,
Калі песьняй жыцьцё засяём
мы?..

Запалілась вось ты на хвілінку
І спаліла маё жыцьцё.

Зьнікла ты... Мне-б сказаць
так нягожа,
Толькі, як адшукаеш шляхі?..
І любіць цябе ў песьні ня
можна,
Ды і роўнай табе—не знайсці.

Кахаць жыцьцё ты навучыла,—
У вяр'яцтвах я
Сваіх—
Заціх.

І вось цяпер пішу для мілай:

— Я хочу
Чыстым,
Чыстым
Быць.

Маё каханьне засталася...

А дзе-ж тваё?

А дзе-ж і ты?..

Пад ветрам сыплюцца пялёсткі,
Жалобай сьцежкі спавілі...

Калі і як чужым зрабілася—

І песьні боль,

І што было,

І ўсё, што ў нашым сэрцы
ўзьвілася,

Што нашым раньнем рась-
цьвіло...

Ўчора я ня ведаў,
 Што мне ноч варожыць,
 Думаў я у ночы—
 „Жысьць“ сваю—
 Сьпяю...

Толькі-ж так нягожа
 Ў гэту нашу ростань,
 Звонам пахавальным
 Выліць боль сваю.
 Я скажу на ростань:
 — Сэрца рانیць досыць!
 Досыць сэрца жытам
 З бодем раскідаць!
 Так на сьвеце сіне,
 Так на сьвеце проста,
 Так ласкава любай
 Вішаньню сьпяваць.

094251

Ах, што усьмешка на хвіліну,
Пасьля яе—глыбей нам боль.

Цяпер „сябры“ мае пачалі
Вакол мяне свой дзікі вой.
Так для цябе яны шукалі
Абраз таму,
Хто жыў табой.

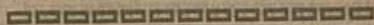
Няхай...

Тваё пачуе сэрца,
Хто ў песьні боль расьпяў сваю!
Я і цяпер мацней у сьвеце
Ласкава-сьветлую—люблю...

Я і цяпер скажу праўдзіва:
— Ня гэта

Б 60541

Здолею

Цярпець,

Хай толькі гора, што схіліла,
Апошнім будзе для цябе.

Ня муч і дай мне быць з табою,
Іначай болю

Ня стрымаць нам...

Калі каханьне—гэта сон,
Дык я ня хочу прачынацца.

Ня муч! Каханьнем прабачай!
Якою-ж здолеш ты сілай
На ўсё жыцьцё сказаць
„прашчай“?

І як глядзець, што тое згіне,
Аб што я сэрца раскалоў,

Не завянь ты ўвосень...

Хто-ж ласкавей песьні
Сваёй любай зложыць?..

Успаміны ў сэрцы лучыняць.
Ўсе гавораць—зрабіўся я
гіцаль,
Ўсе гавораць—я сэрца раскінуў
Пазаплатанай рукавіцай...

Так заўсёды—шукаем мы ў
сьвеце
Птушкі тэй, што знайсці немаг-
чыма,
Нібы нехта чаруе поэтам—
Мільгане птушка наша,—ды
згіне...

...Няўжо і ты абвінаваціш
Таго, хто боль тваю тушыў,
І сьмеху смутак мне ў
адплату
Ванзіш у сэрца, як шыпы?

Так заўсёды...

Шукаем мы ў сьвеце
Птушкі тэй, што знайсці
немагчыма,
Ад яе вечна гінуць поэты:
Няіснуючай,
Песеннай,
Сіняй...

Быў я радасным, аж дасюль
Быў даверчывым, як дзіцёнак...

Я прыду, дарагая,—вярнуся!
 Хай спрабуюць боль хвоі ля-
 чыць...

Прывітаю,
 Замоўкну,
 Схілюся,
 Прысьмірэўшы, як шопат
 начны...

Так заўсёды ў жыцці і бывае...
 Просіш ты, каб я стаў чалаве-
 кам,

Я і сам чалавека шукаю,
 Адкажы, які шлях будзе сьвет-
 лым.

Круг адчуваньняў
 Гэткі вузкі...

Дык як на сьвеце жыць бяз
 болю?

І чым глыбей, тым боль
калючай,
Дык як ў жыцьці мне быць
здаволеным?

Круг адчуваньняў
Лёгка зьмерыць...
Я хочу ў болі быць з бязьмеж-
нымі...
Мне прыгажэй з пятлёй на
сэрцы,
Чым шлях шукаць сабе
заезджаны.

Няхай маіх шляхоў
Сягоньня
Ня відаць!

Няхай крывёй
 Віюцца
 Сьцежкі!
 Маёю боляю
 Хай да дна
 Сабе, хто хоча,
 Сэрца
 Цешыць!

Затое
 Здолеў я,
 Я, гэткае
 Знайсці,
 Што
 У годах
 Будзе
 Вечным
 Раньнем:

Калі мяне
Ня знойдуць
У жыцьці,
Дык будзе жыць
Маё
Каханьне...

З „ВАСЕНЬНЯЙ
БАЙКІ“

З „ВАСЕНЬНЯЙ БАЙКІ“

Ах байкі,
Мілыя,
 добрыя байкі!
Як не кахаць вечны май іх?
Мілыя,
 добрыя байкі.

Як кветкі ў полі,
Так вырасьлі ў песьні,—
Вырасьлі і ня згінулі
 Думкі,
Залатыя і сінія,
Залатыя і сінія.

І было, я з байкі бачу,
 У тым, хто ўзняўся і пайшоў:
 — Сэрца сільнае,
 Ды ласкавыя вочы
 Сінія,
 Ды бязьмежная сіла
 Цудоўная
 І гарачая,
 Сумная
 Кроў.

— Ня прымусам цемра гіне,
 І ня сілай сьвет расьце, —
 Волат гэтак словы кінуў,
 Каб праз іх пачуў нас сьвет:
 — Найвялікшая ў нас сіла,
 Сіла думак Беларусі.

Гэтай сіле—песьняй мілай
Я кахаю, я малюся!
Іншых сіла—ў іх абшарах,
Сіла іншых—у карцечы,
А ў цудоўных думках-марах
Сіла нашая—бяспрэчна.
Найвялікшая ў нас сіла,
Сіла думак Беларусі.
Гэтай сіле—песьняй мілай
Я кахаю, я малюся!

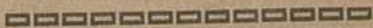
Ды суседзяў моцна зай-
здрасьць:
Ёй загублен волат наш.
Толькі байка—наша радасьць
Так цудоўна расьцьвіла.

Дзе зьнік
 Наш волат
 Па шляху
 Волі,—
 Там ветры
 У полі
 —Ціха
 Веюць.
 Ніколі
 Болей
 Гэтай
 Болі
 Нам з нашых баек
 Не разьвеяць!

Хто цярэбіў сьвету
 Шлях да дзіўнай
 Волі,

Нячуванай сілай

Ў час ліхой

Нядолі,—

Ён маною зьнішчан

Па шляхох

У полі:

— Помнікам аб гэтым

Вырасьлі таполі.

І таполі стогнуць,

Сьлёзы льюць таполі,

Лісты на таполях—

Сьлёзы нашай долі!

.

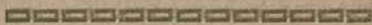
Годы выцьвілі, бадай іх!

А калісь як стогн былі.

Так на вуснах наших баек
Слоў пялёсткі зацвілі.

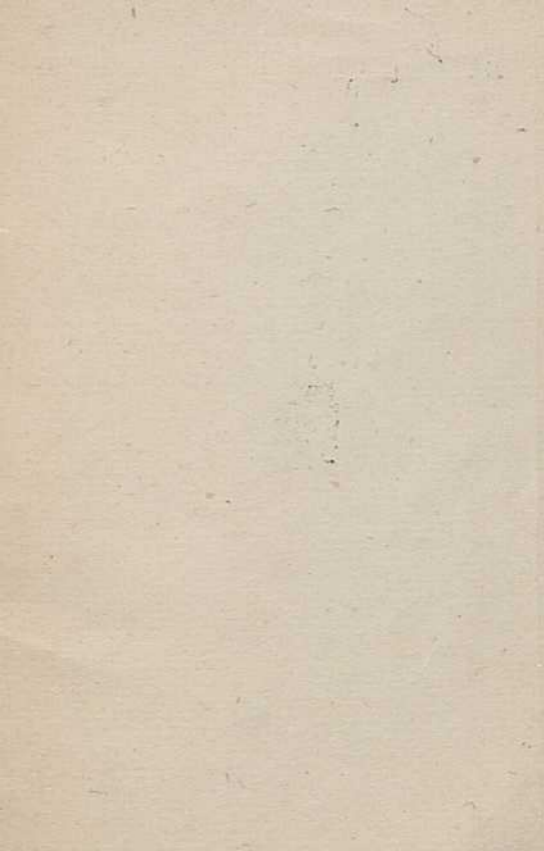
Я сьмяюся скрозь сьлёзы.
У марах сёньня зноў я...
Помню, помню, волат,
Залатыя словы:
— Іншых сіла ў іх абшарах,
Сіла іншых — у карцечы,
А ў цудоўных думках-марах
Сіла нашая — бяспрэчна!
Ах, я чую ў байках,
Байкі — ня схлусілі:
Прыляцеў наш волат,
Разгарнуў ён крыльлі.
Байкі ня схлусілі,
Вось і ўзьняўся зноў ён...

Сам народ наш сїні—
Волат той цудоўны!

Ах байкі,
Міляя,
 добрыя байкі!
Як не кахаць вечны май іх?
Міляя,
 добрыя байкі.

Цана 25 кап.

00000002732140

Бел. аддзел
1994 г.

